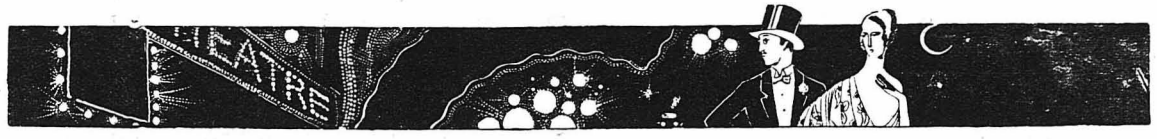

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Γιατὶ κλαῖς, καλή μου Δαΐ; τῆς εἶπε ἡ Σιμώνη γλυκά. Ἂν ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ μὲ πάρη κοντά του, εἶν' ἀνώφελο ν' ἀντισταθῶ στὴ θέλησί του. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποταχτῶ στὸ θέλημά του καὶ ν' ἀφεθῶ στὴ μεγάλη του καλοσύνη....

Ἀλλὰ δυὸ δάκρυα ποὺ πέσαν τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπ' τὶς μαῦρες βλεφαρίδες τῆς ἄρρωστης, ἦρθαν νὰ διαψεύσουν τὴ γαλήνη ποὺ δείχναν τὰ λόγια της.

—Ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς νὰ κάνη ἄλλο τίποτε, ἐξακολουθήσε με κομμένη φωνὴ ἡ Σιμώνη, ὑποτάσσεται στὸ πεπρωμένο...

—Ναί, ἀλλ' ὅταν μένη ἀκόμη κάποιο καταφύγιο; εἶπε ἡ Παρβατὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι της.

—Τὶ ἐννοεῖς μ' αὐτό; ρώτησε ἡ Σιμώνη μὲ συγκίνησι.

—Θὲς νὰ σοῦ τὸ πῶ; εἶπε ἡ Ἰνδή. Δὲν θὰ θυμώσης μαζύ μου, καλή μου κυρία; Ὄχι, δὲν θὰ θυμώσης, γλυκειά μου ἀγάπη... Ἄκουσε λοιπόν... Θὰ ζήσης, κυρά μου, θὰ γίνης καλά, ἄν.....

—Ἄν;.... ρώτησε μ' ἀγωνία ἡ Σιμώνη.

—Ἂν προσπαθήσης νὰ βγάλης ἀπ' τὴν καρδιά σου τὸν ἄνθρωπο π' ἀγαπᾶς, καρδοῦλα μου, ἂν ἐγκαταλείψης τὴν ἰδέα τοῦ γάμου μαζύ του, ἂν κόψης κάθε δεσμὸ ποὺ σὲ συνδέει μ' αὐτόν....

—Ἡ Σιμώνη τὴν ἐκύτταζε ἀπορῶντας, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τί τῆς ἔλεγε. Ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἐπρότεινε ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ ἀπαίτησι καὶ ἦταν ἐντελῶς ἀδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ.

Μποροῦσε ποτὲ ἡ Σιμώνη νὰ ἀπαρνηθῆ ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀτέβλεπε μὲ τόση λαχτάρα, τὸν ὁποῖον ὀνειροπολοῦσε ὅλες τὶς ὧρες καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησι ἐγλύκαινε τὴ βασανισμένη ζωή της; Τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῆ τὴ ζωὴ χωρὶς ἔρωτα, χωρὶς αἴσθημα, χωρὶς ὄνειρα. Τὸ φάρμακο ποὺ τὴν ἐσυμβούλευε ἡ Ἰνδὴ νὰ πάρη, ἦταν πολὺ χειρότερο ἀπ' τὴν ἀρρώστεια....

Ἐν τούτοις δὲν ὠργίστηκε καθόλου γιὰ τὴν πρότασι τῆς πιστῆς της τροφοῦ. Ἤξερε πὼς ἡ Παρβατὶ μιλοῦσε ἔτσι ἀπὸ τὴ βαθειὰ καὶ συγκινητικὴ ἀφοσίωσι ποὺ τῆς εἶχε. Τὴν ἐτράβηξε λοιπὸν κοντά της καί, καθὼς τὴν ἔσφιγγε ἀπάνω στὸ στῆθος της, τῆς εἶπε:

—Ἀγαπημένη μου Δαΐ, νομίζεις ὅτι ἀγαπῶ τόσο πολὺ τὴ ζωή; Ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς ἐκεῖνος δὲν μ' ἀγαπᾶ πειὰ καὶ πὼς ἐνδιαφέρεται γι' ἄλλην, δὲν λογαριάζω καθόλου τὸ θάνατο κι' ἂς ἔρθη νὰ μὲ πάρη μιὰ ὥρα γρηγορώτερα....

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Σιμώνη γύρισε τὸ πρόσωπό της ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, γιὰ νὰ κρύψη τὰ δάκρυα ποὺ τρέχαν ἄφθονα ἀπ' τὰ μάτια της....

Ἡ Ἰνδή, ἐνῶ πήγαινε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν παρηγορήση κάπως, εἶχε ἀνοίξει στὰ στήθη της, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη, μιὰ ὀδυνηρὴ πληγή. Τῆς ἐθύμισε τὴν ἐξομολόγησι τῆς Ζερμαὶν καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονέση πιὸ πολύ... Ἂν ἤξερε πὼς τὸ διάδημά της θἄφερνε τέτοιο ἀποτέλεσμα, δὲν θὰ προέβαινε ποτὲ σ' αὐτό.

Ὅλο τὸ ὑπόλοιπο διάστημα τῆς ἡμέρας ἡ Σιμώνη ἦταν βυθισμένη σὲ μιὰ θλιβερὴ σιωπὴ καὶ σὲ μιὰ πένθιμη ἀκινησία. Τὰ μάτια της εἶχαν πάρει μιὰ ἀφηρημένη ἔκφρασι καὶ φαινόνταν γυρισμένα κάπου μακρυά.... πολὺ μακρυά...

Μόλις ἐνύχτωσε ὅμως αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό της ἡσυχώτερο καὶ θέλησε νὰ μὴ μείνη ἀδιάφορη στὴ μαγεία τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης ἀνοιξιάτικης βραδυᾶς. Πῆγε λοιπὸν κοντὰ στὸ παράθυρο κι' ἄρησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῆ στὸ γαλήνιο κόλπο καὶ στὰ βάθη τῆς γαλανῆς θάλασσας.

Σιγὰ—σιγὰ ἀφέθηκε νὰ κυριευτῆ ἀπὸ τὶς συνηθισμένες της ὀνειροπολήσεις. Συλλογιζόταν, ὅτι μέσα στὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ τοῦ κόσμου δὲν ἀποτελοῦσε παρὰ μιὰ μικρὴ σταγόνα. Ἐρχόταν ἀπὸ μιὰ μακρινὴ κι' ἄγνωστη πηγὴ καὶ πήγαινε νὰ χυθῆ μέσα στὸ ἀκαταμέτρητο πέλαγος, ὅπου ἑνώνονται τὰ πάντα, χωρὶς νὰ ἐξαφανιστοῦν.

Κι' ἡ ὀνειροπολήσεις της ἐξακολουθοῦσαν... Ἀκόμα κι' ἡ ζωή, ἀπάνω στὴν ὁποίαν ἐζοῦσε μὲ τόσες χιλιάδες ὑπάρξεων, δὲν ἦταν κι' αὐτὴ παρὰ ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο σημεῖο, μέσα στὸ χάος ὅπου κινοῦνται τόσοι πλανῆτες. Κι' ὅμως πόσα δράματα δὲν εἶχαν ξετυλιχτεῖ ὧς τότε ἀπάνω στὴ γῆ! Πόσα πλάσματα δὲν εἶχαν ὑποφέρει ἀπὸ καταβολῆς κόσμου στὴ μικροσκοπικὴ αὐτὴ σφαῖρα! Πόσες ἀνθρώπινες καρδιὲς δὲν εἶχαν προσφερθεῖ θυσία στὸν ἔρωτα καὶ στὸν πόνο!....

«Ὄχι, ἔλεγε μέσα της ἡ Σιμώνη, ὁ θάνατος δὲν μπορεῖ νὰ σημάνη τὴν τελειωτικὴ ἐξαφάνισι τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ πολὺ—πολὺ θἄναι μιὰ προσωρινὴ διακοπὴ τῆς ζωῆς, μιὰ μεταβολὴ καταστάσεως, μιὰ περίοδος ἀναπαύσεως ἀπὸ τὶς ὀδύνες καὶ τοὺς κόπους....

Ἔξαφνα, ἐνῶ ὁ νοῦς τῆς Σιμώνης πετοῦσε ἔτσι μακρυά, πέρα ἀπὸ τὸν κόσμο αὐτό, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος τὴν ἀνακάλεσε στὴν πραγματικότητα. Ἀπάνω στὴν ἄμμο τῆς δεντροστοιχίας ἄκουσε περπατησιὲς ποὺ πλησίαζαν.

Ἀμέσως ἀπομακρύνθηκε μὲ περιέργεια ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τοποθετήθηκε πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα, ἀπ' ὅπου ἄρχισε νὰ παρατηρῆ μὲ ἀπληστία.

Μέσα στὸν κῆπο διαγράφηκε τότε ζωηρὰ μιὰ λευκὴ σιλουέττα. Ἦταν ὁ Κάρολος Κερβάλ...

Ὁ νέος ἐπροχώρησε καὶ σὲ λίγο ἔφτασε κοντὰ σ' ἕναν τοῖχο. Σ' ἀπόστασι εἴκοσι μέτρων ἀπὸ κεῖ βρισκόταν ἕνα ξύλινο κάθισμα. Διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ βῆμα δειλό, κρατῶντας τὸ κατέλλο στὸ χέρι του, κι' ἀφοῦ κύτταξε γύρω του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τὸν ἔβλεπαν, ἔπεσε ἀπάνω στὸ κάθισμα.

Ἔπειτα ὕψωσε τὰ μάτια του πρὸς τὴν πρόσοψι τῆς ἐπαύλεως, περιέφερε τὸ βλέμμα του στὸν ἐξώστη καὶ ἔβγαλε ἕναν ἀναστεναγμό. Γιὰ ποιὸν ἀναστέναζε τάχα;

Δὲν ἦταν ὅμως μόνη ἡ Σιμώνη ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε πίσω ἀπ' τὰ παραπετάσματα. Εἴκοσι βήματα πιὸ πέρα, μέσα σὲ μιὰ πυκνὴ δεντροσυστάδα, ἦταν κρυμμένος κι' ὁ Ναβάβ, ποὺ τὸν παραμόνευε σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος.

Ὁ Κάρολος ἀκούμπισε τὸ κεφάλι στὸ χέρι του κ' ἔμεινε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ἄσπρο τοῖχο τοῦ κτιρίου, σὰν νἄθελε ν' ἀνασηκώση τὰ παραπετάσματα ποὺ τὰ κινοῦσε ἐλαφρὰ τὸ δροσερὸ ἀγεράκι καὶ νὰ ἰδῆ παραμέσα.

Ἔξαφνα τὸ ἕνα ἀπ' τὰ δυὸ παράθυρα, τὸ παράθυρο τῆς Ζερμαίν, κλείστηκε. Ὁ πρώην ἀξιωματικὸς δὲν κινήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του, οὔτε ἄφησε νὰ ξεφύγη ἀπ' τὸ στόμα του μιὰ λέξι. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς εἶχε μεταβληθεῖ σὲ ἄγαλμα, τόσο ἀπόλυτη ἦταν ἡ ἀκινησία του....

Ὅπως ἡ Σιμώνη, ἔτσι ὀνειροπολοῦσε κι' αὐτός. Προσπαθοῦσε νὰ ξεκαθαρίση τὴ σκέψη του κι' ἤθελε νὰ μάθη ἂν ἦταν καθόλου ὑπεύθυνος ὁ ἴδιος γι' αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν. Ὅσο κι' ἂν ἐβασάνιζε ὅμως τὴ συνείδησί του, δὲν ἔβρισκε κανένα ψταίξιμο δικό του.

Ἀγαποῦσε τὴ Ζερμαὶν καί, παρ' ὅλα αὐτά, ἦταν πρόθυμος νὰ θυσιάση τὸν ἔρωτά του καὶ τὴν εὐτυχία του γιὰ χάρι τῆς ἄλλης, τῆς ἄρρωστης. Ἤξερε πὼς ἀκολουθοῦσε μὲ τὴν ἀγαπημένη του τὸν ἴδιο δρόμο, τὸ δρόμο τῆς αὐτοθυσίας, χωρὶς τὴν ἐλπίδα νὰ συναντηθῆ ποτὲ μαζύ της.

Καὶ τὸ περίεργο ἦταν, ὅτι ἀνάμεσά τους παρεμβαλλόταν ἕνα πλάσμα, στὸ ὁποῖο συγκεντρωνόταν ἡ αὐταπάρνησι καὶ τῶν δυό τους. Καὶ τὸ πλάσμα αὐτὸ ἦταν ἡ Σιμώνη.

Ὁ Κωρολος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ παραδεχτῆ, ὅτι ἡ δυστυχισμένη Σιμώνη δοκίμαζε τὶς ἴδιες πίκρες μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴ Ζερμαίν. Τὴν ἔβλεπε μονάχα ἐξωτερικὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῆ τὸ φοβερὸ δρᾶμα ποὺ κρυβόταν μέσα της....

Καθὼς ὅμως ἦταν βυθισμένος στὶς θλιβερὲς ὀνειροπολήσεις του, δὲν ἐπρόσεξε ὅτι μέσα στὸ μικρὸ ἄλσος κάποιο πρόσωπο παραμέρισε ἀνάλαφρα τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων κ' ἦρθε νὰ σταθῆ λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ κάθισμά του. Ἦταν μιὰ μορφὴ λευκὴ κι' ἀγέρινη, ποὺμοιαζε περισσότερο μὲ νεράϊδα τῶν παραμυθιῶν, παρὰ μὲ γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ τὸν καλῆ:

—Κάρολε!

Ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν γλυκειὰ καὶ μουσική, γεμάτη ἀπὸ τρυφερὲς ἀποχρώσεις τόνων, καὶ φαινόταν σὰν νἄβγαινε ἀπὸ μιὰ μελωδικὴ ἄρπα....

(Ἀκολουθεῖ)

Διευθύνθη πρὸς τὰ ἐκεῖ κρατῶντας τὸ κατέλλο στὸ χέρι του...

Διαβάστε στὴν «Οἰκογένεια» τὴν πικάντικη, τὴν γεμάτη χιοῦμορ καὶ πρωτοτυπία

«ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΣΕΛΙΔΑ»